

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Æstiva - A Dominica SS. Trinitatis, ad Dominicam decimamquintam
post Pentecosten

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Quàm Christus in Matrem pius est, concedendo illi omnia: tam sumus
impii, negando quod postulat.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44226

& fiat illi injuria si jure suo non utitur, interim tamen dum illo privatur, tam verè potest dici sine regno esse, quàm verum est illam nō regnare. Regina Vasthi est, regina nomine, nomen vacuum, inanis titulus; mera verba, res nulla. *Fa-
Ha est quasi vidua Domina gentium.* Itane de Virgine sentiendum? Itane de illa Virgine quæ vera est Esther quæ nos morti destinatos liberavit?

Esther 1.
Thren. 1.
Esther, 15.

II. PUNCTUM.

SED nobis illi non subjecti, regnum hoc non est subjectum Beata Virgini.

Nos enim vel maximè sumus ejus regnum, nos ejus propriè servi & subditi sumus: nobis ut imperaret, Rex Christianissimus se suumque regnum, id est suos, id est, nos omnes dedit, dedit & cōsecravit. Tolle à regno homines, quid super sunt nisi feræ animantes, aut insensatæ creaturæ? Itane verò Virgini hæc sunt oblata, quando illi regnum oblatum est? Si per divinas gratias quarum illa est dispensatrix præcipuè regnat, ubi nam effundet gratias, nisi adsint qui soli gratiarum capaces sunt, homines? Nisi adsint humanæ voluntates quibus solis ditandis & regèdis dona cœlitus effunduntur? *Da mihi animas,* inquit illa, *cætera tibi tolle.* Tu verò è contra dices, tibi cuncta sunt, præter animas. Hoc si revera diceres, nonne nos diceres non illi esse subjectos; & nonne diceres, nobis illi non subjectis, regnum hoc illi non esse subditum, cum nos simus ejus regnum?

Luc. 19.

1/47.

Noluerunt me regnare super se. Id est, apud eos omnino non regnare. Sic loquuntur qui secundum Deum loquuntur, nam sublatis hominibus super quos regnent, non est ubi regnent. *Sede tæcens & intra in tenebras filia Chaldaorum,* quia non vocaberis ultra Domina regnorum: Tollentur

scilicet à te regna, cum tollentur homines quibus dominando regnabas. Quid clarius ad intellectum? Quid acutius ad affectum?

III. PUNCTUM

REGINAM igitur sine regno dicimus eam B. Virginem dicimus hujus præcipuè regni reginam; nobis non illi subjecti, Qui regnum ejus sumus in quibus omnibus aut regnet necesse est, aut in hoc regno non plenè regnet. *Qui creavit me,* ait illa, *requievit in tabernaculo meo, & dixit mihi in iacob inhabitare, & in israel hereditare, & in electu meo mitte radices.* In quibus verbis tria sunt notatu digna; primum est quod ab ipso Deo què genuit jus regnandi accepit. Secundum deinde est quod regnum ejus est in Jacob, in israel, id est, in homines. Tertium deniq; quod his in quibus regnat, divinæ signum est electionis; *In electu,* inquit, *meo mitte radices æternæ scilicet vitæ.* Sic illa paulò post supra dicit: *In me gratia omni via & veritati, in me omni spes vitæ & virtutis.* *Transite ad me omnes qui concupiscitis me, & à generationibus meis implemini: Spiritus enim meus super mel dulcis, & hereditas mea super mel & favum.* Id est, nihil grave & molestum in regno meo, cum in id potius regnem ut si quid esset grave, mitigarem. *Transite verò ad me,* emphaticum est & energeticum verbum: q. d. Transite à voluptate ad virtutem, à libidine ad rationem: à natura depravata ad gratiam: à lege mortis ad legem vitæ: ab ancilla quæ est caro indomita, ad Regionam vestram quæ & Mater vestra est, nihil ut in ea timeatis austerum.

Ecc. 24.

16.

Vide quid obftet quo minus in te regnet, neque hinc discas quin verè ei dicas quod est in Scriptura; *Dominare nos frater & Filius tuus.*

1ud. 3.

Vide & in Fcsto Annuntiationis, in 2. parte.

EODEM DIE, AD HÆC
SALOMONIS VERBA.

*Pete mater mea: neque enim fas est ut avertam faciem
tuam.* 3. Reg. 21

VERITAS PRACTICA.

Quam Christus in Matrem pius est, concedendo illi omnia: tam sumus impij negando quod postulat.

RATIO EST, Quia idcirco Christus concedit Matri omnia quia ejus filius est; & quia pius est sic filium Matri concedere quidquid petit. Sed nos etiam sumus ejus filij; & à nobis nonnulla postulat quæ donegare filios Matri tam impium est, quàm esset pius illi concedere.

Ergo

Ergo quàm Christus in Matrem pius est concedendo illi omnia quae ab ipso petit: tam sumus impij negando illi quod a postulat. Quod certè est expavendum.

I. PUNCTUM.

REVOCANDA est in memoriam ex libris Regum historia, qua narratur sedente Salomone rege in throno David Patris sui, venisse ad ipsum Bethabec matrem ut loqueretur ei pro Adonia. Et surrexit rex, inquit Scriptura, in occursum ejus: adoravitque eam, & sedit super thronum suum: posteaque est thronus matri regis quae sedit ad dextram ejus, dixitque ei: petitionem unam parvulam ego deprecor à te, ne confundas faciem meam. Et dixit ei rex: peccata mater mea, neque enim fas est ut avertam faciem tuam.

3. Reg. 2.

In quibus verbis & factis tria designantur quae aptè conveniunt assumptae in caelos Virgini Matri. Primum est venisse Filium in occursum ejus, & cum eo multa Beatorum ac praeteritum Angelorum millia, de quorum ministerio & celeberrimo in caelos introitu, licet tantisper cogitare. Secundum est, positum esse thronum Matri juxta Filium, id est, locum separatum, excelsum, sublimem, singularem de quo ipsa sub nomine Sapientiae: *Thronus meus in columna nubis*; admirando scilicet modo factus. Admirare. Tertium denique est sedentem illic Beatam Virginem postulare pro nobis, & paratum ejus Filium tanto foelicis illi concedere omnia quae cumque petit quàm illa in petendo prudentior est Bethabec Matre Salomonis: & quàm Christus est melior & beneficentior Salomone, de quo eade seipso dixit: *Ecce plus quam Salomon hic.*

Ecclesi. 24.

Matth. 12.

Serm. 1. de Assumpt.

ADVOCATAM, inquit S. Bernardus, promissae peregrinationis nostrae quae tanquam iudicis mater, & mater misericordiae suppliciter & efficaciter salutis nostrae negotia pertractabis. Quia verò praxim spectamus, & quia nonnulla sunt quae à nobis simulatque à Filio Beatissima Virgo postulat, quae tam nefandè & impiè illi negamus, quàm piè constanterque Christus illi concedit omnia; idcirco tantae impietatis ad talem comparatae pietatem ut nos pudeat & poeniteat, sic proponitur veritas modò expendenda: *Quàm Christus in Matrem pius est concedendo illi omnia, tam impij sumus negando illi quod à nobis petit.*

Ratio allata paucis multa complectitur, quae breviter etiam attingemus, vel quia satis ex se

patent, vel quia facile est unicuique quod velit amplius aliunde sibi comparare. Prima itaque propositio tria haec distinctè continet: primum, Beatam Virginem sic de nobis esse sollicitam apud Filium, ut inter rationes cur in caelum sit assumpta, haec afferatur ab Ecclesia, ut sic efficacius res nostras agat. Certè sic orat Sacerdos in sacro Missae sacrificio: *Matera nostra, Domine, apud Clementiam tuam, Dei genericum commendat oratio, quam idcirco de praesenti saculo transiulisti, ut pro peccatis nostris apud te fiducialiter intercedat.*

Secundum est, tam propensum esse in Matrem Filium ut quidquid Mater petat, concedat filius, quia illa Mater ejus est, quia hic filius ejus est. Sic discretè sancti Patres *Gaudes Filius orante Matre*, inquit Theophilus Alexandrinus, quia omnia quae nobis ejus precibus donat, ipsi matri se donare putat. & accepta ab illa sine Patre, humanitatis vires reddere. Sic Arnoldus Carnotensis, Abbas bonae vallis, sancti Bernardi Discipulus, tractatu de laudibus Virginis matri *Habet homo, inquit, Mediatorem causa sua filium ante Patrem: & ante filium, matrem. Christus nudato latere, Patri ostendit latus & vulnera: Maria Christo peccatus & ubera. Nec potest ulla modo esse rapulsa, ubi concurrunt & orant omni lingua discretissimi, haec clementiae monumenta & charitatis insignia.* Sanctus quoque Anselmus post multa de hoc argumento, sic concludit: *Dum igitur à quo vult, suo nomine invocatus Dominus non statim exaudit: profecto id iuste facit. Invocato autem nomine Matris, si si merita invocanti non mereantur ut exaudiat, merita tamen Matræ intercedunt ut exaudiat.*

Joan. Hebr. Ps. 21

In Epistola Tempres, Hieron. in Bibl. Pat.

I. de Excell. Virg. c. 6.

Tertium denique, sic constanter Filium Matri esse benevolam ac indulgentem, quia sic pius est Matri deferre filios. Certè hanc pietatem filiorum in parentes non modò sacrae leges & profanae praecipunt, sed & ipsa proficitur natura non tantum in hominibus à vera religione alienis, sed in feris ipsi animantibus quarum mira sunt exempla naturalis hujus pietatis. At nullum tale est exemplum in hoc genere tam potens & suave quàm Christi Domini, propter rationes infra dicendas. O quantus honor Matri sic in omnibus audiri à Filio! Quanta hinc hominum foelicitas talem in caelis habere Matrem quae nec ipsos recusat dum postulatur; nec recusetur à Filio dum pro ipsis postulat!

Ivan. 3.

I. 4. de F. Orisod. 115.

Apr. 21

II. PUN-

II. PUNCTUM.

SED nos etiam sumus eius filij: & à nobis nonnulla postulat qua illi denegamus: & qua negare filios matris tam impium est, quam pius Christo est illi concedere.

Tria hic etiam separatim expendenda. Primum est, nos esse filios Beatissimæ Virginis Matris, quæ Mater nostra triplici quadam ratione dici potest. Primum per adoptionis gratiam qua fratres Christi sumus, & sicut ille, sic sumus Filij Dei & Filij Virginis. *Eccæ mater tuat PROPTER quam causam non confunditur fratres eos vocare dicens, nunciabo nomen tuum fratribus meis;* inquit Apostolus.

Joan. 19.
Hebr. 2.
Ps. 21.

Secundò per moralem & spiritualem quandã paruritionem, cum juxta crucem pendens & morientis Filij posita, consensit in ejus mortem, qua redimerentur homines ab æterna morte & vitam viverent spiritualem ac æternam. Sicut enim Deo Patri debemus hanc spiritalem & æternam vitam, atq; hoc etiam nomine Pater noster est, quia nobis dedit Filium suum qui moriendo vitam illam mereretur nobis aliquando conferendam: sic suo modo eandem debemus Virgini Matri vitam, & eo nomine mater nostra est quia eundem nobis dedit Filium pro materno jure quod in illum habebat, & in eundem finem quo Pater dedit, neq; enim Christus minus erat filius Matris suæ quam sui Patris: nec minus quodam sensu Mater poterat suum filium dare in redemptionem nostram, quam dedit Pater, unde sanctus Bonaventura non dubitavit de illa dicere quod Christus de suo dixit Patre. *Sic Maria dilexit mundum ut filium suum unigenitum daret: & addit, nullo modo dubitandum est, quin virilis Maria animus voluit tradere filium suum pro salute generis humani, ut mater per omnia conformis esset Patri & Filio.* Sic Arnoldus qui supra, Carnotensis Omnino tunc erat una Christi & Maria voluntas unumq; holocaustum ambo pariter offerebant Deo, hac in sanguine cordis, hic in sanguine carnis: unde communem in mundi salute cum illo effectum obtinuit: Sic deniq; S. Joannes Damascenus: *Quos in partu dolores effugerat, passionis tempore sustinuit: nempe ut quos dolores effugerat Christum pariens, sustineret reparturiens.* Vide D. Bernardum sermone tertio in Purificatione B. Virginis, ubi de duplici sacrificio vespertino & matutino.

Joan. 3.

1. 4. de Fide
Orthod.
135.

Apr. 20.

Tertiò, cum toties post perpetratum peccatũ indigni vita & gratia profus essemus, nihilque aliud jam nos maneret quam mors illa secunda

Raynensis Pars tertia.

quæ Infernus & damnatio dicitur: illa tum Virgo sanctissima nostri misera, fatalem illam mortem avertit, illa peccati veniam exoravit: illa gratiam obtinuit & qua è peccato resurgeremus, & qua rursum viveremus vitã filiorum Dei, atque ad illam unde excideramus æternam beatitudinem revocaremur; nonne vel hoc nomine tam verè mater nostra est, quam verè mater est misericordiae quæ nos ad perditam licuit redire vitam? Agnosce & venerare.

SECUNDUM in hac secunda propositione contentum, hoc est, Sanctissimam illam Matrem nostram à nobis nonnulla petere quæ illi denegamus. Quod quidem mirum & auditu novum videri potest, sed tamen ita verum est & perspicuum, ut non sit verius dicere quod ait S. Hilarius, *De nostro est beata illa aternitas pro reverenda,* quam verum est affirmare nonnulla Matrem nostram à nobis petere, quo ipso tempore illam rogamus, vel universim pro singulari quadã gratia. Nam illud quod à nobis necessariò est conferendum vel ad salutem universam, vel ad illud particulare donum quod petimus: illud est, in quã quod à nobis æquè Mater postulat, ac postulamus ab ea quidquid nobis esse opus arbitramur. Quod ut facilius etiam intelligatur, adverte, vix quidquid in praxim venire virtutis aut boni operis exercèdi in quo non sit aliquid facilius, & aliquid simul difficilius. Ac quidem ad illud facilius exequendum sufficit communis & ordinaria gratia quæ nulli deesse dicitur: ad aliud verò difficilius, majori opus est subsidio, divinaq; nobis gratia vehementius exoranda. Tum verò propterea convertimur, ad volamus, & ad volvimur ad ironum beneficentissimæ nostræ Matris, oret illa Filium, exoret illa majorè gratiam, potentius illa impetret sine quo nihil à nobis fieri, subsidium. Bene habet, non deerit, non te repellat oratura pro te Filium, nec à Christo filio repellatur, ut diximus. Verum, neque tu illi nec tibi desis. Est ordo quidam in gratiis & in operibus exercèdis: fac prius quod est factu facilius cum illa gratia quæ te nondum deseruit, tum sic disponètis ad majorem quam petis gratiam & ad aliud difficilius exequendum. Atque hoc est quod te rogat simul ac illa rogas. Sicut in illis nuptiis quæ factæ sunt in Cana Galilææ, quando petivit à filio vinum, petivit simul à Convivis aquam: petivit ut darent quod habebant quia sic ordinatũ erat à Filio ut non id aliter daret, quo egebant. Sic planè quando tibi peccatorum veniam, vel insignem castitatem, vel ferventem orationem vel quid aliud difficilius ab

In 7. Matris,

Eff

co.

Dom. 2. post Epiph.
 eodem suo filio petit, petit à te simul eodemque prorsus tempore, ut quod tuum est non omittas; ut quod est facilius in illa materia de qua tum agitur, non negligas. *Da quod habes si vis quod non habes.* Hæc veritas fusè probata est in prima parte.

Nec dicas, te non illam audire petentem sicut illa te audit: nam hoc ipso quo non ignoras unum pendere ab alio, nec aliter consequens dari nisi prius antecedenti dato, tum te oportet scire & intelligere, sic illud à te peti quod est necessarium ad aliud, sicut tu hoc aliud consequens petis. Ipsa est rerum natura & exigentia quæ hoc petit & quam non ignoras. Si petis messem ab Agricola, petit à te sementem, etiamsi nihil dicat, quia non est messis sine semente. Si petis à Sacerdote peccati absolutionem, petit ille à te peccati confessionem, quia non est ordinaria peccati absolutio sine peccati confessione. Sic, si petis à B. Virgine talem castitatem, ut vel nullo impuro movearis motu, vel nulla inficiaris cogitandi macula, petit à te ut contineas linguam, oculos & congressus si quos liberiores facis; quia sic res ipsa exigit ut animi cogitatio non sit munda, nisi mundi sint oculi.

Prov. 3.
Nunc ergo filij audite me, audite disciplinam & nolite abjicere eam.

Hoc est in quo deficiamus, hoc est quod illi negamus, hæc sola causa est cur quæ rogamus non impetiamus. Nam cum ut dictum est, neque bonitas illi desit ut nos audiat, nec potestas ut audiatur à filio; quid potest superesse ad effectum, quid potest interesse ad orationis tuæ defectum, nisi quod tu tibi desis, nisi quod tu illi neques aquam ut vinum impetret? An accusabis ejus bonitatem quod nolit benefacere cum id possit? An de illius potestate detrahes quasi non posset quod vellet? Neutrū potes sine blasphemia, unde hoc solum superest ut illi neques quod petit: & quod verat Sapiens, *dimittas legem matris tuæ, quam si observares, redderetur gratia capiti tuo.* & torques collo tuo, ut idem ait.

Prov. 1.

JAM verò quod tertium est, quàm sit id impium, sic te filium matris tuæ denegare quod illa petit, tu ipse attentius considera, perpendendo qualis illa sit Mater, quali jure quod petit, exigit: quali quantoque vinculo tenearis ad ejus obsequium, quàm graviter ferre possit non modo se à te recitari, sed non posse tibi prodesse, quod nobis leve nescio quid concedere, sine quo neque illa nec Filius salutem tuam promovere possint. Sic videt evanescere preces tuas, sic devotio-

nem perire, sic periclitari salutem, sic ipsas gratias inanes reddi, sic te ipsam tibi velut inuilem & otiosam fieri, cum sine te nihil in te operetur. Nonne hoc ingratum, nonne hoc impium? *Es. Eccl. 7. misus matris suæ ne obliviscatur.*

III. PUNCTUM.

Ps. 97.
QUAM Christus igitur in Matrem pius est concedendo illi omnia, tam summi impij, negando illi quod à nobis petit: Cum non alio nomine concedat ei Christus quàm quia postulat mater, quia filius ejus est; & nos eodem gloriemur nomine, nos ejus filij sumus, nostra sit illa mater cui triplicem debemus vitam, spirituales, æternam & ipsam naturalem, quæ post peccatum toties perire debuerat quoniam peccatum est nisi manu illa perimentis justitiæ tenuisset, & reviviscendi gratiam impetrasset. *Paulo minus habitasset in inferno anima mea.*

Non ita certè Christus obstringebatur Mari suæ à qua unam naturalem & semel tantum vitam acceperat, atque ita etiam acceperat ut quidquid Filio dedit mater, prius mater à Filio receperit. Adde quod cum illa Filium rogar in nostri gratiam, quantumcunque is qui rogatur sit ejus filius; ejus tamen simul & noster est Dominus, qui pro suo summo Dominio posset si vellet & illi & nobis recusare postulata, postquam præcipue tot modis à nobis offensus est, ut divinæ justitiæ vis quædam inferri videatur, quando sic fulgura in pluviam desinunt, & pœnæ peccatorum in veniam deflectunt. At verò illa est ita mater nostra ut sit etiam Domina, sit Regina, sit summæ post suum filium potestatis in nos omnes, quæ de nobis posset statuere, ordinare, imperare pro sua libera voluntate, quale illud cunque esset quod juberet. Et tamen, o quid mirer magis, an ejus bonitatem an nostram ingratitude! Nihil à nobis exigit nisi rogando, nisi amantè postulando; nec quidquam postulat nisi quod bono nostro cedat, nisi quod multis nominibus debeamus, licet id non postulet: & nos eò usque ingrati sumus & impij, ut vix aliquando quidquam concedamus, vix ejus postularis tantillum deferamus! *Filius noster iste prostravimus & contumax est, monita nostra audit & contemnit!*

Dom. 2.
 Expende rem accuratius, revolve hæc animo tuo verba. *Recusare sancta Matri quod tam justè petit!* Nonne ipso verborum sono sentis quam id sit plane ingratum, injustum, impium, imò & in-

consultum ac vofanum, cum tu alioquin frustra illam roges nisi ab illa rogatus tam libenter rogantem exaudias quam cupidè velis exaudiri? Dic fodes, quid intendis, quid rogas, quorsum illam precaris, si quod tibi offert negas, negando conditionem qua tibi offert? Nonne hoc est vel præsumere se posse aliter quam cœlitus sic constitutum, obtinere; aut desperare salutem? Nonne hoc est hypocritam agere. cum te dissimules velle & petere quod revera non vis? Nonne hoc denique prævaricari est, cum una manu destruas

quod altera ædificas, & te illi opponas quam rogas ut se opponat tuo Judici? Hoc uno magis offenditur quam in cæteris honoretur, quia illud unum maximè curat, ut, quod tuum est diligenter agas; quod si negaveris, scito id illi esse gravius, quam tibi foret, si tibi negaretur quod petis ad salutem, nam illa te magis saluum desiderat quam tu ipse velis.

Opete Mater, neque enim fas est ut avertam faciem tuam.

EODEM DIE : AD HÆC CANTICORVM VERBA.

Fulcite me floribus : stipate me malis : quia amore languo. Cant. 2.

VERITAS PRACTICA.

hoc ipso magis amore mori poteris.

Quò e minus sentis amare Christum, hoc ipso magis amore mori poteris.

RATIO EST, Quia quò te minus sentis amare Christum, hoc ipso magis dolere poteris. Sed tunc magis amore mori poteris, cum revera magis dolebis quod minus Christum ames. Quò te ergo minus sentis amare Christum,

QUOMODO Beatissima Virgo Deipata sit ex amore Filij mortua, fuscè habes apud Dominum de Sales Episcopum Gebennensem in tractatu de amore Dei, libro septimo, & libro sexto antecedenti ubi quæcunque ad hanc materiam, atque ad propositæ veritatis elucidationem spectare possint, reperies. Tu tantum ad præxim revoca.

IN FESTO S. BERNARDI ABBATIS.

Homo sanctus manet in Sipientia, sicut Sol. Ecclesi. 27.

VERITAS PRACTICA.

Vera devotio inter varietates locorum & temporum invariabilis.

RATIO EST, Quia vera devotio est prompta & vera voluntas servienti Deo. Sed talis voluntas inter varietates locorum & temporum est invariabilis. Ergo & vera devotio, sicut videre est in S. Bernardo, qui propterea Devoti nomen obtinuit.

I. PUNCTUM.

QUOD in lib. Esther legitur, *Parvus fons crevis in fluvium & in lucem solemque cõversus est,* aptè applicari potest Bernardo qui è loco Fontanis dicto in Burgundia lux magna Galliarum & Sol totius Christiani

orbis extitit. Hic enim non modò splendore virtutù & miraculorù toti luxit Ecclesiæ, sed velut Sol universa lustras sic unus à Deo destinatus erat ad ejus componenda negotia, ut vix ulla esset contentio inter Principes, Reges & Dynastas, cuius non esset arbiter; vix ullum apud sacros Præsules & Sùmos ipsos Pontifices opus promovendū cui non præficeretur; vix ullum deniq; in Ecclesia Concilium contra Schismaticos & in Imperio bellum cõtra Infideles quò non imprimis vocaretur, & cuius nutu penè omnia gererentur.

Sed quò ad solis similitudinem magis accedit, sicut Sol inter varias anni tempestates aut diversos noctium dierumq; recursus, unus semper idemque invariatus manet, sic planè devotus sanctus Bernardus inter tot varietates locorù & temporum, inter tot diversas & molestas nego-

Die 20. Augusti.

Eff. 10. 6. 11.